

Alles voor liefde

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee
Leven met een leugen
Omkijken naar morgen
Geluk bij een ongeluk
Liefde op het menu (e-only)
Vertrouwen of verliezen

De Eindeloos-serie:

Niet zonder jou
Niet zonder ons
Niet zonder mij
Niet zonder liefde

De Onvoorwaardelijk-serie:

Alles voor jou
Alles voor ons
Alles voor mij
Alles voor liefde

WENDY BROKERS

ALLES VOOR *liefde*

Deel 4 van de *Onvoorwaardelijk*-serie

ISBN 978-90-599-0310-4
ISBN 978-94-023-2324-5 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2024 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor iedereen die rouw kent.

*Ik wil weer zien zoals ik zag,
toen ik jou nog had.
Want alles is grijs.*

‘GRIJS’ – NIELS LITTOOIJ

Playlist

Soldier On – DI-RECT
When You're Gone – Shawn Mendes
I Will Survive – Gloria Gaynor
Chasing Cars – Snow Patrol
Everyday Life – Coldplay
The Living Years – Mike + The Mechanics
Heaven – Julia Michaels
One Kiss – Calvin Harris with Dua Lipa
I'll Be Waiting – Cian Ducrot
Before You Go – Lewis Capaldi
All For You – Cian Ducrot
40 Days and 40 Nights – Rob Baird
Grijs – Niels Littooi
How Do I Say Goodbye – Dean Lewis
Hurt – Christina Aguilera
Half a Man – Dean Lewis
Pointless – Lewis Capaldi
All I Ask – Adele
I Do (String Version) – Douwe Bob

Proloog

Bijna acht jaar geleden

‘Hé, moet je niet opnemen?’

‘En het risico lopen deze niet uit te spelen?’ Zonder zijn ogen een tel van het scherm te halen, bewoog Daan zijn duimen razendsnel over de controller. ‘Dacht het niet. Ha!’ Tevreden snuivend ging hij verzitten. Hij had pijn in zijn rug van het al uren achtereen gamen op die klotebank van zijn gamemaatje Roel, maar het was het waard. Hij was bijna bij het laatste *chapter* van *Uncharted 4: A Thief's End*. De game was een paar weken geleden uitgekomen en Roel had 'm meteen gekocht. Daan wilde het spel zelf ook, maar Demi vond het te duur. Sowieso kon zijn vriendin weinig enthousiasme voor zijn liefde voor gamen opbrengen en zag ze de aanschaf van het spel als een behoorlijk nutteloze uitgave. Misschien na hun vakantie over een paar weken, maar nu wilde ze al het geld dat ze overhadden apart leggen om samen leuke dingen te kunnen doen in Portugal.

‘Het is je moeder.’

Daan snoof opnieuw en hield zijn ogen nog steeds strak op gameheld Nathan Drake gericht. ‘Ik bel haar straks wel terug.’ Mam vond waarschijnlijk dat hij thuis had moeten komen vannacht. Hij ging zo, als hij de game had uitgespeeld, en pakte straks wel een uurtje of twee aan slaap. Of hij crashte op de bank. Vanavond hadden Deem en hij een verjaardag van een vriendin van haar. Dan zou hij rijden en niet drinken. Iedereen blij.

‘Ze heeft je al vijftien keer gebeld, gast. En je vader ook.’

Voor Daan echt beseft wat Roel zei, speelde hij nog een seconde of tien door met zijn hoofd voor driekwart bij het scherm. Toen viel het kwartje pas. ‘Wat?’ Hij gooide de controller opzij en griste zijn telefoon van Roels bed. Geen wonder dat hij niets had gehoord, want zijn geluid stond uit en de trillingen waren gedempt door het beddengoed.

Ze nam gelijk op.

‘Daan... o god...’ Zijn moeders stem klonk vreemd. Vervormd. Hees, alsof ze schuurpapier had ingeslikt. En nasaal, alsof ze hard en vooral heel lang had gehuild. ‘O god, jongen, waar zit je?’

Voor hij kon antwoorden, voor zijn mond de woorden kon vormen die hij wilde zeggen, was er een intense rilling die achteraf de voorbode zou blijken van het allerverschrikkelijkste nieuws dat hij ooit in zijn leven had gekregen.

‘Ze is dood.’ Mam snikte, met diepe en ongecontroleerde ademteugen. ‘Ze is dóód, Daan.’

Oma? Tante Conny? Mevrouw Van Schaik, hun zieke buurvrouw? God, toch niet Mariëlle, de vriendin van zijn broer?

‘Wie?’ wist hij uit te brengen.

Een volgende hartverscheurende snik liet zijn hart, dat als een razende was gaan kloppen bij het woord ‘dood’, een slag overslaan. Daarna brak het zweet hem uit, alsof zijn lichaam al iets wist waar zijn verstand nog niet van op de hoogte was.

‘Demi. Jóúw Demi.’

Daan
Heden

Het wist niet of hij ooit zo verstijfd in een vliegtuigstoel had gezeten als nu. En dat had niets te maken met vliegangst of met het feit dat hij opzag tegen de landing. Er was maar één ding waarvoor hij banger was dan voor de dood en daar worstelde hij zich dag na dag doorheen. En wat hem nu gebeurde, kwam daarbij in de buurt.

Er lag een jonge vrouw tegen hem aan. Haar hoofd was de afgelopen minuten steeds wat verder weggezakt op zijn borst, zodat haar nek inmiddels in een bijna onnatuurlijke knik lag. Haar lichtbruine haar droeg ze in een paardenstaart en dat maakte een uiterst licht en wat ritselend geluid op zijn shirt als ze bewoog. Naar *beneden* bewoog.

Hij zette zijn buik een beetje uit en verschoof naar het einde van de zitting om te voorkomen dat ze helemaal omviel en met haar gezicht in zijn kruis belandde. Er parelde zweet op zijn bovenlip. Dat had alles te maken met de intieme houding van een slapende vrouw tegen zich aan. Een vrouw die zo veel verder in zijn *personal space* drong dan hij de laatste acht jaar wie dan ook had toegestaan.

Jezus, wat móést hij hiermee?

Hij deed een paar tellen zijn ogen dicht, sloot zich af voor zijn omgeving en dwong zich te denken aan *haar*. Dat was bijna altijd voldoende om tot rust te komen, al was dat rust van de verdrietige soort.

Die hoorde thuis in de ‘een uit elkaar gerukt hart waarbij op de resten werd gestampt’-categorie.

Een biertje. Of twee. Al helemaal na de afgelopen dagen met vette pizzapunten en meer koffie dan hem lief was. Gewoon een pilsje, dáár had hij zin in. Met zijn voeten op de salontafel onderuitgezakt op zijn bank een sportwedstrijd kijken met een flesje binnen handbereik. Zonder glas en lekker koud uit de koelkast, zodat de condensdruppels aan de buitenkant van het gekleurde glas hingen. Denken aan bier en stug voor zich uit kijken hielp mee om te vergeten hoe het was om een jonge vrouw tegen zich aan te voelen. Eentje met een zachte uitademing op zijn shirt. Zelfs zijn huid eronder werd warm.

Daar moest hij dus niet aan denken.

Het was niet eens zo dat ze hem echt was opgevallen toen ze naast hem was gaan zitten. Hij had al bij het raampje gezeten met zijn oortjes in, verdiept in een game op zijn telefoon. Een smartphonecontroller was daarvoor een uitkomst en hij maakte er vaak gebruik van. Zoals andere mensen hun telefoon gebruikten om te lezen als ze ergens moesten wachten of de tijd wilden verdrijven, gamede hij erop. Hij had sinds kort *Asphalt 9: Legends* op zijn telefoon en had echt lol in de race-app.

Maar van gamen kwam momenteel niets terecht, want hij was zich hyperbewust van de onbekende jonge vrouw tegen zich aan en hoe haar zachte borst tegen zijn arm drukte. Een arm die hij niet durfde te bewegen. Zijn telefoon en de daaraan bevestigde controller lagen daarom op zijn bovenbeen. De twee uur en een kwartier durende vlucht werd een behoorlijk lange als zij bleef slapen, want er was pas drie kwartier van de reistijd verstreken.

‘Koffie? Thee? Water?’ De stewardess keek hem met een flauwe glimlach aan.

Hij schudde zijn hoofd, al bleef hij verder doodstil zitten. En hij had werkelijk geen idee waarom, want wat hij het liefste wilde was dat het ‘zwaan-kleef-aan’-spelletje voorbij was.

‘Wil je vriendin iets, denk je?’ Haar glimlach werd breder.

Hij deed zijn mond open om te zeggen dat degene die tegen hem aangeplakt zat en hem met haar hand onder haar wang inmiddels gebruikte als hoofdkussen níét zijn vriendin was, maar de vrouw van middelbare leeftijd met het welbekende KLM-logo op haar jasje begon alweer te praten.

‘Prachtige maar vermoeiende stad hè, Rome. Ik snap wel dat ze uitgeput is. Jullie hebben echt enorm geboft met het weer.’

Daan bromde iets onverstaanbaars en was blij dat ze doorliep om andere reizigers van een drankje te voorzien.

Wist die KLM-medewerkster veel. Hij deed niet aan vriendinnen.

Nooit, maar dan ook nooit meer.

Het duurde nog eens bijna een uur voor er beweging in de vrouw op de zitting naast de zijne kwam. Vijfenvijftig minuten waarin hij als een stokstaartje op de uitkijk rechtop had gezeten, zo hyperalert dat het leek alsof hij aan een infuus met espresso lag. Op de grote vraag waarom hij haar dit toestond had hij maar één antwoord: hij had het bizarre idee dat ze compleet uitgeput was en ze haar slaap hard nodig had. En dan was hij de softie die nooit iemand iets kon weigeren. Hulpvaardig zijn was een eigenschap die nu eenmaal in zijn systeem zat ingebakken.

De hand die ze in het begin onder haar wang had gehad, lag op zijn maag. Ze had het zich in haar slaap gemakkelijk gemaakt en was steeds verder tegen hem aangeschurkt. Een paar keer had hij met een snelle blik naar beneden gekeken of die hand niet steeds een stukje verder afdwaalde of zomaar met een plofje in zijn schoot terecht kon komen. Al die alertheid had ervoor gezorgd dat zijn schouders en nek stijf waren en de spieren in zijn buik en borst in ieder geval vandaag geen training in de sportschool meer nodig hadden.

Ze tilde haar hand op van zijn maag en veegde langs haar neus. Er was hooguit voor een seconde of twee sprake van slaperig ontwaken, van versuft haar hoofd optillen, voor alles in haar verstarde en ze blijk-

baar in de gaten had dat ze tegen een wildvreemde aan in slaap was gevallen. Met een verschrikte beweging schoot ze opzij, met allebei haar bilhelften weer op haar eigen zitting, en kwam haar hoofd met een ruk omhoog.

Daan knipperde, van zijn stuk gebracht door haar onverwacht heldere en opengesperde blauwe ogen. De blik erin was er een van pure paniek. Zo erg dat hij er, ondanks de ongemakkelijkheid die hij al die tijd voelde, bijna van in de lach schoot.

‘Sorry!’ Er kwam een bos omhoog, ergens onder haar gebloemde topje vandaan. Of was het een blouse? Het had korte mouwen en een soort vierkante hals. Noemde je dat zo? God, hij was echt slecht met van die vrouwendingen. De rode kleur trok in ieder geval door tot aan haar haarwortels en verdrong de bleekheid in haar gezicht. Voor de donkere kringen onder haar ogen deed het niets. Ze zag er doodmoe uit. ‘Echt sorry. Had me gewoon terug in mijn stoel geduwd.’

Hij haalde zijn schouders op en strekte zijn benen nu het weer kon. ‘Geeft niet. Je had het blijkbaar nodig.’ Die rare kriebel in zijn maag kwam vast door een luchtzak. Om te voorkomen dat hij ging staren of de situatie nog langer ongemakkelijk maakte tussen hen, verbrak hij het oogcontact, duwde zijn oortjes verder in zijn oren en verdiepte zich weer in de racegame. Daarmee voorkwam hij een vervolg van het gesprek en het afdwalen van zijn ogen naar haar slanke postuur met toch duidelijk vrouwelijke vormen. Want dat bracht hem in verwarring en als hij iets kon missen als kiespijn dan was het dat. En zelfs al was haar kleding keurig bedekkend en niet laag uitgesneden, zijn lichaam reageerde alsnog op haar. Niet dat hij van plan was daaraan toe te geven. Als hij zijn eigen hand beu was, dan pikte hij wel iemand op in de kroeg. Dat gebeurde zelden en daar had hij altijd een flinke slok vloeibare moed voor nodig. Hij hield zich meestal ver van de vrouwelijke helft van de bevolking, met uitzondering van de dames die al bezet waren en die geen interesse in hem hadden. Met hen kon hij wonderwel goed overweg. Niet dat hij wilde impliceren dat deze vrouw

interesse in hem had en ze leek hem niet het type dat met één nacht genoeg nam. Maar ja, wat wist hij daar nou van? Hij had echt geen verstand van het andere geslacht. Met een zucht sloeg hij zijn ogen een tel ten hemel en keek toen weer strak naar zijn telefoon.

Al moest hij tijdens de landing toegeven dat hij nog nooit zo belabberd had gespeeld en zo'n beroerde concentratie had gehad als het laatste half uur van de vlucht.

Hij zat net in de trein van Schiphol naar Utrecht cs toen hij een videocall kreeg van Fedde, een van zijn vrienden. Nadat hij had opgenomen zag hij dat ook zijn andere vrienden Wessel en Tijn deelnamen aan het gesprek.

Op Feddes gezicht lag een brede glimlach. 'Bibi is bevallen!' riep hij, voordat iemand iets had kunnen zeggen. 'Ik ben weer oom, van een meisje deze keer. Een uurtje geleden geboren. Aniek en ik gaan er zo naartoe.'

'Gefeliciteerd, man,' zei Wes. 'Alles goed met je zus en de baby? Hoe heet ze?'

Ook Tijn liet een enthousiaste felicitatie horen en achter hem zag Daan Anne verschijnen, Tijns vriendin. Ze dook onder zijn arm door, zwaaide kort naar iedereen en feliciteerde Fedde eveneens. Zo te zien waren zij en Tijn druk aan het inpakken voor hun verhuizing naar hun nieuwe huis – een woonboot – morgen, want achter hen stonden niet alleen dozen opgestapeld maar ook spullen die nog in dozen moesten. Tijn sloeg een arm om zijn vriendin heen en zoende haar net onder haar oor.

Lekker klef.

Daan mompelde een 'gefeliciteerd' voor Fedde kon antwoorden en hield daarna zijn mond. Hij kende Bibi best goed, zeker als je bedacht dat hij al bij Fedde over de vloer kwam vanaf hun kleutertijd op de basisschool, maar kinderen en relaties stonden mijlenver van hem af. Voor Demi's overlijden had dat een stuk realistischer geleken.

‘Nine. Zesenhalf pond. Thuis geboren. De verloskundige was net op tijd.’ Fedde gloeide van trots alsof hij zijn nichtje zelf op de wereld had gezet. ‘Gelukkig heel anders dan bij Kai.’

Daan wist wel dat er paniek was geweest rondom de geboorte van Feddes neefje, maar aangezien het al zeven jaar geleden was en amper negen maanden na Demi’s dood, had hij er hooguit een vage herinnering aan. Het hele eerste jaar zonder haar was een waas van pijn geweest, soms in korte onverdraaglijke explosies en soms langer aanhoudend. Er was geen ontsnappen aan en hij had alle gradaties die tussen ‘kort en intens’ en ‘lang en onverdraaglijk’ in zaten wel doorlopen. De enige pijnvrije momenten waren de momenten waarop hij sliep en niet van haar droomde. Of nachtmerries van haar had. En het leek verdomme wel of het hele riedeltje van het rouwproces acht jaar na haar dood opnieuw begon. Of misschien kwam dat door de eenzaamheid nu al zijn vrienden zich aan het settelen waren met een vriendin of zelfs aan kinderen dachten zoals Wes en Lotte. Al wilde dat niet helemaal lukken, wist hij sinds afgelopen kerst.

Alsof Fedde dat ook doorhad, trok er een schaduw over zijn gezicht. ‘Wes, ik hoop dat het oké is dat... ik bedoel...’

‘Dit flik je me niet,’ onderbrak Wessel hem. ‘Maar dan ook gewoon niet. Je zus heeft een gezond kindje gekregen en daar mag je terecht dankbaar en gelukkig om zijn. Ik had het je kwalijk genomen als je het níét had laten weten.’

‘Nee, maar ik wil jullie vakantie niet verpesten. Is Lot in de buurt?’

Wes schudde zijn hoofd. ‘Het is hier op de Bahama’s zes uur vroeger, gast. Ze ligt nog te slapen.’ Hij krabde aan zijn kin. ‘Met het risico dat dit onder TMI valt – in dat geval doen jullie je oren maar dicht: deze vakantie hadden we ontzettend hard nodig om onze relatie uit zijn dip te trekken. Er is weinig zo’n doodsteek voor dat dan de verplichte nummertjes om zwanger te raken, dus dat hebben we voor deze anderhalve week losgelaten voor we volgende maand het traject in het ziekenhuis ingaan. Ik was even vergeten hoe een spontaan seksleven

eruitzag en hoe fijn het is om je vriendin op bed te gooien omdat je je niet kunt beheersen.’

Daar zijn er meer van.

Nou ja, dat had voor Daan vooral betrekking op die spontaniteit en niet op de rest. Met Demi was de seks prima geweest, al was het er nooit ruw aan toegegaan en ook niet erg avontuurlijk. En omdat ze allebei thuis woonden, waren de mogelijkheden beperkt geweest. Alleen tijdens een nachtje of weekendje met z’n tweeën weg hadden ze zorgeloze seks gehad, verder was het beperkt gebleven tot geluidloos gerommel onder het dekbed omdat zowel het huis waar Daan was opgegroeid als Demi’s ouderlijk huis ernaast nogal gehorig was. Dat kwam neer op vrijen in het donker en het dempen van kreunen om daarna een gebruikt condoom weg te moffelen onder het bed en zachtjes naar de badkamer te sluipen. De extreme lust waarover zijn vrienden het weleens hadden kende hij niet. Met Demi was het niets minder dan liefde geweest. Een diepere verbinding en een manier waarop hij haar had kunnen laten blijken hoeveel hij van haar hield en hoe speciaal ze voor hem was. Niet als lustobject waar hij eens flink op los kon gaan of omdat hij zijn zelfbeheersing kwijt was. Hij vroeg zich af of hij dat in zich had. Het had zich de sporadische keren dat hij de afgelopen jaren seks had gehad in ieder geval niet laten zien. En de keren dat hij iemand had opgepikt, had hij daarna niet geweten hoe snel hij de vrouw in kwestie moest lozen én hij had zich goedkoop en smerig gevoeld. Demi niet waard.

Hij wist dat zijn vrienden het niet zouden snappen als hij het zou zeggen. Dan kwamen er meelijwekkende blikken en moeilijke vragen, net zoals vorig jaar toen hij met Fed in Kroatië was geweest en in een zeldzaam openhartige en dronken bui zijn hart op zijn tong had gehad en zwaar emotioneel was geworden. En dat allemaal door het horen van dat kutnummer van Snow Patrol dat Demi had grijsgedraaid en dat aan het einde van de uitvaartdienst te horen was geweest. Destijds – tijdens die dienst – had de loodzware, niet te tillen steen van verdriet

zo zwaar op zijn borstkas gedrukt dat hij geen lucht meer had gekregen en was opgestaan. Achteraf kon hij niet meer vertellen wat hij op dat moment had willen doen, waar hij naartoe had gewild. Ver was hij niet gekomen. Voor de kist was hij op zijn knieën neergestort, zó hard huilend dat alle aanwezigen in de aula waarschijnlijk hadden gedacht dat hij compleet van het padje was.

Wat niet ver van de waarheid was.

‘Daan?’

‘Hm?’

Zoals wel vaker gebeurde, was het gesprek langs hem heen gegaan. Nu was dat niets nieuws, want hij was sowieso de minst luidruchtige van de vriendengroep, maar zijn drie vrienden – plus van twee van hen de vriendin – keken hem nu via zijn telefoonscherm aan.

‘Ik zit nog in de trein vanaf Schiphol, guys, dus mijn excuses als ik afwezig overkom. Ik heb weinig geslapen in het hotel, want dat lag vlak aan een koleredruk plein.’ Hij was geen beste slaper en al helemaal niet met de drukte en het getoeter dat op dat plein de hele nacht door leek te zijn gegaan.

‘Waar zat je in Rome?’ vroeg Tijn.

‘Eh...’ Daan krabde aan de stoppels op zijn kin. Hij had een poosje een kort baardje gehad, maar er recent weer een scheermes in gezet. Al moest hij wennen als hij in de spiegel keek, wat hij sowieso altijd zo kort mogelijk deed. ‘In een businesshotel. Niet ver van het eh... Colosseum?’

‘Welk plein?’

‘Jezus, weet ik veel. Ze lijken allemaal op elkaar. Je breekt je nek over de pleinen daar. En bij deze was het vierentwintig uur per dag een verkeerschaos.’

Tijn schoot in de lach. ‘Vlak bij het Forum Romanum, met een megagroot marmeren monument aan het plein en vier grote wegen die daarop samenkomen?’

‘Eh... ja?’

‘Piazza Venezia.’

Er rinkelde vaag een belletje. ‘Wil je dat niet met zo’n irritant Italiaans accent zeggen alsof je bolognesesaus door je aderen hebt vloeien in plaats van gewoon die rooie rommel net als de rest van de mensheid?’

Anne schoot in de lach en porde Tijn in zijn zij. ‘Ik hou er wel van als je Italiaans tegen me spreekt.’

‘Dat weet ik.’ Tijns toon was suggestief en alsof dat niet genoeg was wiebelden zijn wenkbrauwen.

Een reden voor Daan om met zijn ogen te rollen. ‘Als jullie morgen de hele dag als een Siamese tweeling aan elkaar klitten zoals nu, dan kom ik jullie niet helpen verhuizen naar die gammele schuit van je.’

‘Hoe was Rome nou?’ Anne was dan wel klein van stuk, maar ze sjouwde op haar werk in het café met zware kratten en rolde gerust een biervat van zijn plek. De dozen uit de gehuurde verhuisbus – die het formaat had van een kleine vrachtwagen – waren weinig tot geen partij voor haar, al dacht Tijn daar duidelijk anders over en struikelde hij bijna over zijn voeten om steeds zo snel mogelijk weer buiten te staan en spullen van haar aan te pakken.

‘Warm. Word je niet moe van hem?’ vroeg Daan, die een kast die tegen de wand van de bus stond naar de uitgang schoof, doelend op zijn vriend die zijn nette pantalon en overhemd voor vandaag had ingeruild voor een oude jeans en een t-shirt en nu weer naar binnen draafde met spullen.

‘Dat heet schattig, Daan. Word verliefd en je herkent het.’ Anne stapelde twee zwaardere dozen op een steekkarretje.

‘O god, nee. Dank je wel. Ik moet mijn braakneigingen bij jullie allemaal al inhouden en zou dus constant misselijk zijn.’

Anne liep lachend terug naar de klep van de verhuishwagen en schudde haar blonde haren uit haar gezicht. Toen hij haar net had leren kennen, inmiddels ruim een half jaar geleden, had ze het in een

korte bob gedragen. Ze had het in de tussentijd laten groeien en nu viel het over haar oren en ongeveer tot haar kaaklijn. Hij wist dat Tijn lang haar prachtig vond en hij had zo het idee dat Anne daarin wel ging toegeven. Ze had tot anderhalf jaar geleden altijd lang haar gehad maar omdat haar vriendin borstkanker had gekregen en kaal was geworden door de chemotherapie, had Anne uit solidariteit haar eigen haar gemillimeterd. Haar vriendin was zeven maanden geleden overleden, net voordat hij en zijn vrienden Anne hadden leren kennen in de kroeg waar ze een parttimebaan had. 'Stel je niet aan,' zei ze nu.

Hij ging op zijn hurken zitten en keek op haar neer. 'Dat doe ik niet.'

Haar lach verdween. 'Meen je het serieus? Vind je het vervelend om naar ons te kijken?'

'Niet per definitie naar jullie, maar naar verliefde stelletjes in zijn algemeenheid. Dat schijnt de norm te zijn.'

'Verliefd?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Dat je niet single mag zijn of zo.'

Anne verraste hem door in de laadruimte te klimmen en dat deed ze snel en behendig. 'Je mag best single zijn. Het gaat erom dat je gelukkig bent. En daar schort het bij jou aan.' Enige vorm van hilariteit was compleet verdwenen. 'Ik gun het je, geluk. En of dat nu in de vorm van liefde of vriendschap is; je hebt iemand nodig. Een maatje.' Ze legde een hand op zijn arm.

Inmiddels was hij gaan staan en torende door het verschil in lengte behoorlijk boven haar uit. Toch had hij nooit het idee dat hij daardoor in het voordeel was. Annes blik was scherp. Daar wist hij alles van, want een paar maanden geleden had ze een poosje bij hem in huis gewoond omdat ze haar woning uit moest en anders dakloos was geweest. En een scherpe blik was een redelijk logische eigenschap voor iemand die bijna haar bachelor in psychologie had.

'Wat ik je nu ga zeggen wil je waarschijnlijk niet horen, maar ik ga het toch doen.' Ze zette haar voeten een stukje uit elkaar alsof ze zich

schrap zette voor een confrontatie. ‘Je bent de allerbeste, meest onbaatzuchtige en liefste vriend die Tijn en ik ons kunnen wensen. Ik heb Demi niet gekend, maar ik kan me niet voorstellen dat ze zou hebben gewild dat jouw leven op overleven lijkt. En als ze je geen nieuw geluk zonder haar gunde...’ ze schudde haar hoofd en zag er strijdlustig uit, ‘sorry, dan was ze je niet waard.’ Ze legde haar hand nu tegen zijn borst, op de plek waar zijn hart klopte.

Hoewel hij geen romantische gevoelens voor Anne koesterde en zij niet voor hem, had hij op de een of andere manier altijd het idee dat hij Demi bedroog als een andere vrouw hem aanraakte. Toen hij eindelijk weer een keer seks had gehad twee jaar na haar overlijden was hij er een weekend lang werkelijk doodziek van geweest en had het opnieuw minstens een jaar geduurd voor hij weer eens met iemand was meegegaan. Sommigen zouden dat sneu noemen. Hij noemde het echte liefde. Niemand kon in Demi’s schaduw staan en hij had die belofte aan zijn overleden vriendin gedaan toen ze verkering kregen op haar zestiende verjaardag. Dat er nooit iemand anders zou zijn dan zij. Anne snapte er niets van. Niemand snapte het.

‘Ik weet dat het je gebroken heeft. Dat je hart in gruzelementen is gevallen en je nooit de moeite hebt genomen om meer te doen dan alleen de scherven een beetje bij elkaar vegen. Maar het is niet onmogelijk om het te lijmen. En als je daar hulp bij nodig hebt, als ik daarin iets kan betekenen, dan wil ik je daarmee helpen.’

‘Anne...’

Ze keek hem strak aan. ‘Het is verdomme acht jaar geleden, Daan. Het is tijd om het in een ander licht te zien. Als je jeugdliefde die je op een tragische manier is ontvallen, maar die onmogelijk van je kon hebben verwacht dat je de rest van je leven zou blijven hangen in de tijd die jullie samen deelden. Laat haar los. Geef haar die rust. Jezélf. En dat is echt een proces waar je om mag rouwen. Maar gun jezelf alsjeblieft een portie geluk in de toekomst. Op wat voor manier dan ook.’

2

Jolijn

‘Heb jij PostNL al gezien?’

Jolijn schudde haar hoofd op de vraag van Paul, mede-eigenaar van de boekhandel waar ze werkte, en concentreerde zich weer op haar taak: het inpakken van een boek. Klanten wisten inmiddels bij wie ze daarvoor moesten zijn. En dat was niet bij Paul of Jan, de andere eigenaar. En ook niet bij Chantal, haar collega die twee dagen per week werkte.

Zij was hier de inpakker. Van een strakke visgraat, of met een insteekvakje voor bijvoorbeeld een leuk kaartje of bon, tot kunstig geknipte of ingewikkeld gevouwen strikken. Soms tekende ze met witte stift een vaasje op gewoon egaal bruin inpakpapier en bevestigde er droogbloemen op zodat de illusie van een bosje bloemen ontstond. Ze was altijd op zoek naar nieuwe technieken en kon prachtig en in een regelmatig handschrift met krulletters schrijven. Daarvoor had ze verschillende fineliners en stiften in een bakje onder de toonbank liggen. Klanten vonden het niet erg om wat langer te wachten op hun cadeautje en haar inpakskills waren deels de reden dat deze boekhandel zo ontzettend geliefd was in de omgeving. Men wist inmiddels dat ze niet fulltime werkte. Soms werd er zelfs naar de boekhandel gemaild met de vraag of zij het persoonlijk wilde inpakken als een boek werd opgehaald wanneer zij niet werkte.

In het begin hadden Paul en Jan met hun ogen gerold en lacherig gezucht – want die waren van het rechttoe rechtaan inpakken – maar nu waren ze wat blij met de extra zorg en aandacht die zij eraan besteedde.

‘Verdorie,’ mompde Paul. ‘Ik heb beloofd dat ik vanmiddag de nieuwe Pfeijffer binnen had. Dan moet die bezorger wel komen.’

‘Waarschijnlijk is de bestelling van CB er daarom nog niet,’ mompelde Jolijn onduidelijk, met een mesje – dat ze nodig had voor een lastige strik en waarvoor ze geen hand overhad – tussen haar lippen geklemd. ‘Peter is langdurig ziek, hoorde ik vandaag.’

‘Echt? Hij is zo punctueel, dus geen wonder dat het de laatste weken een drama is met de bezorging.’ De klant voor wie ze aan het inpakken was mengde zich in het gesprek. Zo ging dat hier. Een soort ‘ons kent ons’.

Jolijn schoof het cadeautje over de toonbank naar de oudere dame toe. ‘Dat klopt. Ik hoop dat hij snel weer kan werken, al gaat CB binnenkort over op een andere vervoersdienst en blijft PostNL alleen de spoedzendingen op zaterdag doen. Dat is dan 23,95, alstublieft.’

De klant pakte haar telefoon erbij en wapperde ermee. ‘Mijn zoon heeft Apple Pay geïnstalleerd. Eens zien of ik goed heb opgelet hoe het betalen werkt.’

Na een paar kleine aanwijzingen van Jolijns kant was de betaling gelukt en verliet de dame tevreden de winkel. Toen Jolijn omkeek, stond Paul met zijn armen over elkaar geslagen vanuit de deuropening naar haar te kijken. Om zijn mond lag een toegeeflijke glimlach. ‘Hoe bevalt het?’

‘Hoe bevalt wat?’ Ze schoof een paar snippers inpakpapier in de afvalbak. Zo min mogelijk afval produceren en zo zuinig mogelijk met de beschikbare materialen omgaan was naast mooi inpakken ook een tweede natuur geworden.

‘Het op jezelf wonen.’

Ze snoof. ‘Weet je zeker dat je mijn moeder niet hebt gesproken?’

‘Ze is alleen bezorgd. Dat zijn we allemaal een beetje op zijn tijd, hm? Vat het zo op: we zijn gewoon zuinig op je.’

‘Ja, dat weet ik wel.’ Al betekende dat niet dat zij het leuk vond. Ze leunde tegen de toonbank. Als ze nu toegaf dat ze moe was, dan stuurde Paul haar naar huis. Zo ging het altijd. En hoe goedbedoeld dan ook, ze wilde geen uitzondering zijn. ‘En dat is lief maar je weet dat als het echt niet gaat, ik dat toegeef.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Daar gaat het weleens mis, want dat toegeven gebeurt pas als het je gevraagd wordt en niet eerder.’ Zijn handen gingen bezwerend omhoog. ‘Dat is geen verwijt, meisje, echt niet. We geven om je, dat weet je. Maar vooruit, hoe bevalt je appartement?’

Ze woonde net een maand in het centrum, in een redelijk rustige straat op de eerste verdieping boven een kledingzaak. Dankzij de aanwezige burgerwacht hier in het dorp was er weinig overlast. Naar haar werk kon ze op de fiets of desnoods lopend en voor haar knalrode Fiat 500 was genoeg ruimte op een parkeerplaats achter de huizen. ‘Geweldig.’ De glimlach die nu om haar mond lag was gemeend. Een eigen stek was al jaren een wens en nu woonde ze eindelijk op zichzelf. Ze hield van haar ouders, maar hun levenslange bezorgdheid had zijn sporen nagelaten. Met name de overbeschermende houding van haar moeder had haar vaak een verstikkend gevoel gegeven. En dat wenste ze niemand toe. Natuurlijk kende iedereen haar hier in het dorp en dat zorgde ervoor dat er genoeg sociale controle was. Hoewel ze liever een woning had willen zoeken op meer dan twee kilometer afstand, viel het niet mee op de woningmarkt. Haar vader had bemiddeld en dit was het compromis. Al snakte ze soms naar iemand die haar, haar geschiedenis of haar ouders niet kende en haar dus ook niet behandelde alsof ze elk moment dood kon neervallen. ‘Fantastisch,’ beantwoordde ze zijn vraag. Dat ze soms na een werkdag geen puf meer had om uitgebreid te koken en dat het best een klus was om je woning schoon te houden en de was te doen, al was het dan voor slechts één persoon, ging ze niet hardop zeggen. Of dat ze momenteel beroerd